

BARCELONA PRODUCCIÓ 23-24

MICHAEL LAWTON

CAT

TE RECUERDO DE UNA VIDA FUTURA

28.11.23-04.02.24

Te recuerdo de una vida futura (Et recordo d'una vida futura), de Michael Lawton (Sheffield, Regne Unit, 1980), és una exposició de pintura. L'Espai Capella mostra i ordena tota una sèrie d'obres pictòriques de mides diferents en què domina el color i un cert aire d'abstracció. La posada en escena és clàssica i estable: les pintures pengen de gran part de les parets de la sala; algunes d'aquestes parets, la majoria, són de pedra; d'altres, a l'interior de les dues capelles laterals, són blanques, més neutres; i hi trobem, a més, un parell de parets falses, de fusta. A la sala hi ha uns bancs centrals que conviden a seure-hi a contemplar les pintures, i també a llegir.

De fet, aquest full de sala és només un preàmbul a la pintura i a l'escriptura de Michael Lawton; un apunt inicial que no pretén avançar-se, sinó simplement donar pas als eixos centrals que defineixen la seva obra: la pràctica de la pintura i l'acte d'escriure.

No obstant això, aquesta nota preliminar assumeix tres funcions bàsiques. La primera és suggerir a les persones que visiten l'exposició que ho facin seguint el moviment de les busques del rellotge; és a dir, d'esquerra a dreta, fins a tornar així al punt d'origen. Aquest moviment circular potser no és tan obvi, ja que l'espai és un gran rectangle, però aquesta seqüència de recorregut, o de relat, és important.

La segona funció d'aquest full de sala permet assenyalar que l'ús de l'abstracció per part de l'artista és un punt peculiar. Hi ha una narrativa forta en la pintura de Lawton, i això comporta la presència estranya i captivadora d'elements graficosimbòlics a mig camí entre allò visual i allò literari. L'escriptura forma part íntima de l'obra pictòrica, però no d'una manera explícita, sinó actuant exactament com un text, des d'un altre lloc, i transformant, de manera conscient, allò que és anomenat. Malgrat el seu rol secundari en un espai expositiu –més pensat per a les imatges i els objectes que per a les paraules–, l'escriptura i la lectura condensen gran part del que passa a la pintura.

I com avança el títol –*Te recuerdo de una vida futura*–, és el text el que llança un oxímoron poètic que reclama el desig inicial d'establir un pacte ficcional amb el visitant: les especulacions amb el temps viscut i els universos paral·lels com a experiència de lectura de la pintura. Un relat literari i un relat pictòric que s'acompanyen i es retroalimenten sense parar, sense poder existir l'un sense l'altre.

La tercera i última funció d'aquest pròleg ens permet compartir amb el públic un detall inusual, gairebé d'ordre performatiu. I si, tradicionalment, la pintura respon a un temps i un lloc d'execució, aquí la veiem doble. La tradició del díptic –dues peces unides per algun sentit únic– es desdibuixa a favor d'una mena de díptics fragmentats, esquinçats i distanciat. Repetint-se en l'espai –i, per tant, en el temps–, aquests díptics provoquen una sèrie de dislocacions espaciotemporals dins l'exposició, i formulen així una proposta més imaginativa que tangible, més literària que visual, que en realitat desborda els temps de recepció i consum de la pintura. Com a rastre, com a vestigi o testimoni d'un passa futurible o d'un futur ja viscut, la intensitat literària que envolta l'exposició és capaç de canviar-ne la posada en escena. En definitiva, *Te recuerdo de una vida futura* comença el 28 de novembre de 2023 amb una forma concreta, que no serà la mateixa a partir del 9 de gener de 2024. Depèn de tu, visitant, que aquesta informació prèvia sigui una promesa de canvi futur o, al mateix temps, la història d'alguna cosa que ja ha passat.

Enric Farrés Duran i David Armengol

LLISTA D'OBRES, EN EL SENTIT DE LES AGULLES DEL RELLOTGE DES DE L'ESQUERRA

Vaig veure't, la setmana passada o l'altra, o si més no em vaig pensar que eres tu.

Oli sobre tela, 130 × 195 cm, (2023)

Ben mirat, aquell teu tu va dir que ets un tu perdut, d'un altre univers, provant de trobar el teu.

Oli sobre tela, 22 × 27 cm, (2022)

O, vas dir, s'hi arriba travessant l'aigua, que és com t'has perdut, nedant massa endintre i anant a parar a una altra platja.

Oli sobre tela, 41 × 34 cm, (2023)

Vaig saber que eres tu, per la manera com els narius se t'inflaven quan te'n reies, per dintre, de la ridícula del teu destret.

Oli sobre taula, 40 × 26cm, (2019)

Vas dir que la mar es regira dimensions a través, que Posidó ho sabia. Que Proteu també ho sabia, i perxò es limitava als rius, que romanen al nostre univers.

Oli sobre tela, 130 × 160 cm, (2023)

La majoria, si més no; compte amb els rius subterranis, em vas dir.

Oli sobre tela, 160 × 130 cm, (2023)

Vaig parlar-te dels cops que m'havia semblat veure un jo del futur caminant pel nostre món, i em vas dir que podia ben ser. Que alguns jos havien travessat aquest llindar seguint l'aigua.

Oli sobre tela, dos panells 110 × 200 & 130 × 200 cm, (2023)

Em vas dir que havies estat rumiant: ¿com sabem que Narcís contemplava el seu reflex?

Oli sobre tela, 150 × 180cm, (2023)

Potser hi va contemplar un dels seus altres jos, en aquell estany.

Oli sobre tela, 150 × 180cm, (2023)

Em vas dir que potser quan Ícar s'havia estimbat al fons de la mar, s'havia desplomat a través d'universos, deixant Dèdal desolat i sense saber el què.

Oli sobre tela, 41 × 34 cm, (2023)

Vaig preguntar-te si la mort era l'encreuament d'universos, i em vas dir que no ho sabies.

Oli sobre tela, 41 × 34 cm, (2023)

Vaig explicar-te que hi ha cops que noto com faig pampallugues, i és com si percebés la fragilitat de l'existència.

Oli sobre tela, 160 × 130 cm, (2023)

Que no t'aprofitaries del nostre futur, vas dir, però que en el teu món sí que havíem agafat aquell bus.

Oli sobre taula, dos panells 27 × 35cm, (2023)

Em vas dir que no se'ns ha acabat el temps, no encara.

*Oli sobre tela sobre taula,
dos panells, 105 / 136 × 86 cm, (2023)*

I vaig notar que m'excitava per l'esperança i l'amor i amb aquell record.

Oli sobre tela, 20 × 25 cm, (2023)

Llavors em vas dir que se'm perdonarien tots els errors, i vaig arronsar els genolls i vaig plorar a la teva falda.

Oli sobre taula, 50 × 35 cm, (2023)

Si t'interessés, em vas dir, podries provar de dormir al ras, d'estirar-te i admirar el cel, i d'escoltar el xiulet del foc i sentir que vius a fora del temps, i aleshores potser series.

Oli sobre tela, 46 × 38cm, (2023)

Potser traspassaries universos.

Oli sobre taula, 35 × 50 cm, (2023)

Vaig dir-te que no m'interessava pas.

Oli sobre tela, dos panells 140 × 180 cm, (2023)

Vaig explicar-te que hi ha cops que m'estic dempeus vora la finestra, amb una tassa de te a les mans, i miro les cortines de pluja com cauen, mentre em pregunto com m'ha portat fins aquí, la vida.

Oli sobre tela, 22 × 27 cm, (2022)

I tu em vas dir que les cortines de pluja són una mena de tel d'energia entre vides paral·leles.

Oli sobre tela, 20 × 25 cm, (2023)

Hauria volgut dir-te que em sentia com si hagués viscut més d'una vida, com si no em pogués passar res més; que no em podia imaginar les decisions que podria haver pres, que no em podia imaginar d'anar a parar a la platja d'una altra vida.

Oli sobre tela, 46 × 38cm, (2023)

Però no vaig tenir temps.

Oli sobre tela, 130 × 195 cm, (2023)